

Подиръ това всички нарахме копия и почнахме съ тѣхъ да играемъ: дигаме ги право на горѣ, ту съ едната ржка, ту съ другата; мушкаме напрѣдъ, на страни, назадъ; пазимъ се отъ неприятелското копие и т. н. Сетнѣ тръгнемъ и ходимъ съ тѣхъ на рамо, а музика отъ страна ни свири. Ахъ че бѣше приятно и весело!

— Това нѣщо азъ много обичамъ! почти извика буйниятъ Пердика. И като стана отъ стола, почна живо съ ржцѣ да маха въ въздуха, като да върти копие въ ржцѣтъ си. — Ако да бѣхъ азъ тамъ, щѣхъ да надмина всичкитѣ си другари! И тебе Прою!

— Хе, приятелю, имаше такива изкусни момци, че никога не правѣха грѣшка ни въ хвърлей, ни въ стрѣлба, ни въ ударъ. Играта обикновено завършвахме съ хвъргане бакърени топки. Това бѣ пакъ весела и много жива игра. Подхвърли топката на горѣ колкото можешъ и тя тежко пада къмъ прѣдмета, що мѣришъ. Ала тази игра много ни уморяваше и подиръ нея отивахме отново при водата, измивахме се и си поливахме тѣлото, па тогава се избърсвахме и се обличахме.

На излизане отъ игрището всѣки допипваше своя инструментъ и почвахме да свиримъ. Намѣсвах се ученици отъ чужди училища. Ставаше скарване.

— Какво сте замукали, като биотийски крави? изкрѣска единъ завистливъ ученикъ.

— Не ме гледай съ биволски очи, му отговори единъ нашъ другаръ.

Едно палаво момче се спусна да ме прѣпъне, но азъ бързо отскокнахъ на страна.

— Вие искате да ни нападате отъ засада ли? Страхливци! Измамници! Слабаци! Скитници . . .